

ਉਸ ਦੀ ਮਾਸੀ ਕਲੀਓਪਾਸ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮਰਿਯਮ, ਅਰ ਮਗ-
ਦਲੀ ਮਰਿਯਮ, ਖੜੀਆਂ ਸਨ। ਤਦ ਜਿਸੁ ਨੈ ਆਪਲੀ ਮਾਤਾ ੨੬
ਨੂੰ, ਅਰ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੂੰ, ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸਾ,
ਪਾਸ ਖੜੇ ਦੇਖਕੇ, ਆਪਲੀ ਮਾਉਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਤੀਮਤ, ਆਪਲੇ
ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਦੇਖ। ਫੇਰ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਆਪਲੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖ। ੨੭
ਅਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੇ ਉਹ ਸਿੱਖ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿ-
ਆ। ਇਸ ਤੇ ਬਾਦ ਜਿਸੁ ਨੈ ਇਹ ਜਾਲਕੇ, ਕਿ ਹੁਲ ੨੮
ਸਤ ਕੁਛ ਪੂਰਾ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ, ਗੁੰਥ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਲ ਲਈ ਆ-
ਖਿਆ, ਜੇ ਮੈਂ ਡਿਗਾਇਆ ਹਾਂ। ਸੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਕੁੱਜਾ ਸਿਰ- ੨੯
ਕੇ ਦਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਪਰਿਆ ਸਾ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੈ ਮੇ-
ਇਆ ਬੱਦਲ ਸਿਰਕੇ ਵਿੱਚ ਭੇਉਂਕੇ, ਅਰ ਜੂਫੇ ਦੀ ਛਿਟੀ ਪੁਰ
ਬਨਕੇ, ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਲਗ ਪੁਚਾਇਆ। ਸੇ ਜਾਂ ਜਿਸੁ ਨੈ ਸਿਰਕਾ ੩੦
ਲਿਆ, ਤਾਂ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਇਆ। ਤਦ ਉਸ ਨੈ ਸਿਰ
ਝੁਕਾਕੇ ਪਰਾਲ ਦਿੱਤੇ। —

ਉਹ ਸਮਾ ਡਿਆਰੀ ਦਾ ਸਾ; ਇਸ ਲਈ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੈ ੩੧
ਪਿਲਾਤੁਸ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਟੰਗਾਂ ਤੋੜਕੇ
ਉਤਾਰ ਲੈ ਜਾਲ; ਤਾਂ ਲੇਥਾਂ ਸਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਸੁਲੀ ਪੁਰ ਨਾ ਰਹਿਣ;
ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਬਤ ਦਾ ਵਡਾ ਦਿਨ ਸਾ। ਤਦ ਸਪਾਹੀਆਂ ਨੈ ੩੨
ਆਕੇ, ਪਹਿਲੇ ਇੱਕ ਦੀਆਂ, ਪਿੱਛੋਂ ਦੂਏ ਦੀਆਂ ਟੰਗਾਂ, ਜੇ ਉਸ
ਦੇ ਸੰਗ ਸੁਲੀ ਪੁਰ ਕਿੱਲੇ ਗਏ ਸੇ, ਤੋੜੀਆਂ। ਪਰ ਜਾਂ ਤਿਨੀਂ ਜਿਸੁ ੩੩
ਦੇ ਪਾਸ ਆਕੇ ਦੇਖਿਆ, ਜੇ ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ-
ਆਂ ਟੰਗਾਂ ਨਾ ਤੋੜੀਆਂ। ਪਰ ਸਪਾਹੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੈ ਬਰਛੀ ੩੪
ਨਾਲ ਡਿਸ ਦੀ ਬੱਖੀ ਬਿਨੀ; ਅਰ ਤੁਰਤ ਉਸ ਤੇ ਲਹੂ ਅਰ ਪਾਲੀ
ਨਿੱਕਲਿਆ। ਅਰ ਜਿਸੁ ਨੈ ਇਹ ਦੇਖਿਆ, ਡਿਸ ਨੈ ਸਾਖੀ ੩੫
ਦਿੱਤੀ; ਅਰ ਉਹ ਦੀ ਸਾਖੀ ਸੱਚ ਹੈ, ਅਰ ਉਹ ਜਾਲਦਾ ਹੈ, ਜੇ

੩੬ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪਤੀਜੋਂ। ਅਰ ਇਹ ਸਭ
 ੩੭ ਕੁਛ ਇਸ ਲਈ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਇਹ ਲਿਖਤ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਉਸ
 ਦੀ ਕੋਈ ਹੱਡੀ ਤੋੜੀ ਨਾ ਜਾਵੇਗੀ। ਫੇਰ ਇਹ ਦੂਜੀ ਲਿਖਤ ਹੈ, ਕਿ
 ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਿਨਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣਗੇ।——

੩੮ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਅਰਮਤਿਯਾ ਦੇ ਵਸਕੀਲ ਯੂਸੁਫ ਨੇ, (ਜੋ
 ਜਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਲੁਕਕੇ ਜਿਸੁ ਦਾ ਸਿੱਖ ਹੋਇਆ
 ਸਾ,) ਪਿਲਾਤੁਸ ਪਾਸ ਅਰਜ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਜਿਸੁ ਦੀ ਲੇਖ ਲੈ ਜਾਣ
 ਦੇਵੇ; ਅਰ ਪਿਲਾਤੁਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਸੋ ਉਹ ਆਇਆ,
 ੩੯ ਅਰ ਜਿਸੁ ਦੀ ਲੇਖ ਲੈ ਗਿਆ। ਅਰ ਨਿਕੁਦੇਮੁਸ ਬੀ, ਜੋ ਪਿਰਥ-
 ਮੇ ਜਿਸੁ ਪਾਸ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਇਆ ਸਾ, ਪੰਜਾਹਕੁ ਸੇਰ ਗੁੱਗੁਲ
 ੪੦ ਅਰ ਉਦਰਲਾਕੇ ਲਿਆਇਆ। ਫੇਰ ਉਨ੍ਹੀਂ ਜਿਸੁ ਦੀ ਲੇਖ ਨੂੰ
 ਲੈਕੇ, ਜਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਰੀਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੁਭੀ ਬਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁ-
 ੪੧ ਗੰਧਤਾਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜਾਂ ਨਾਲ ਲਪੇਟਕੇ ਕਫਨੀਰਿਆ। ਅਰ
 ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁੱਲੀ ਦਿੱਤਾ ਸਾ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਬਗੀਚਾ ਸਾ; ਅਰ
 ਉਸ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਮੀਂ ਕਬਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਦੀ
 ੪੨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸਾ। ਸੋ ਉਨ੍ਹੀਂ ਜਿਸੁ ਨੂੰ ਜਹੂਦੀਆਂ ਦੀ
 ਡਿਆਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰੱਖਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ
 ਕਬਰ ਨੇੜੇ ਸੀ।——

੨੦
ਕਾਂਡ

ਅਠਵਾਰੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ, ਮਰਿਯਮ ਮਗਦਲੀ ਐਸੇ ਤੜਕੇ,
 ਜੋ ਅਜੇ ਅਨੇਰਾ ਹੀ ਸਾ, ਕਬਰ ਪੁਰ ਆਈ; ਅਰ ਪੱਥਰ ਨੂੰ
 ੨ ਕਬਰ ਪੁਰੋਂ ਸਰਕਾਇਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ। ਉਪਰੰਦ ਉਹ,
 ਸਮਝੂਨ ਪਤਰਸ, ਅਰ ਉਸ ਦੂਜੇ ਸਿੱਖ ਦੇ ਪਾਸ, ਜਿਹ ਨੂੰ ਜਿਸੁ
 ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸਾ, ਦੋੜੀ ਆਈ; ਅਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ
 ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਕਬਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਲੈ ਗਏ; ਅਰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ-
 ੩ ਆਂ, ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖਿਆ। ਉਪਰੰਦ ਪਤਰਸ ਅਰ ਦੂਜਾ

ਸਿੱਖ ਨਿੱਕਲਕੇ, ਕਬਰ ਪੁਰ ਆਏ। ਅਰ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਕੱਠੇ ਦੋੜੇ; ੪
 ਪਰ ਦੂਜਾ ਸਿੱਖ ਪਤਰਸ ਨਾਲੋਂ ਛੋਟੀ ਦੋੜਕੇ, ਕਬਰ ਪੁਰ ਪਹਿਲੇ ੫
 ਪਹੁੰਚਿਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸੁਕਕੇ, ਸੁਤੀ ਕੱਪੜੇ ਪਏ ਹੋਏ ਦੇਖੇ; ੬
 ਪਰ ਉਹ ਅੰਦਰ ਨਾ ਗਿਆ। ਤਦ ਸਮਝੂਨ ਪਤਰਸ ਉਸ ਤੇ ੭
 ਮਗਰੋਂ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅਤੇ ਕਬਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਕੇ, ਸੁਤੀ ਕੱਪੜੇ ਪਏ ੮
 ਦੇਖੇ; ਅਰ ਉਹ ਅੰਗੋਛਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਸਿਰ ਬਨਿਆ ੯
 ਹੋਇਆ ਸਾ, ਉਨਾਂ ਸੁਤੀ ਬਸਤਰਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜੁਦਾ ੧੦
 ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਜਾਗਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਉਪਰੰਦ ਉਹ ੧੧
 ਦੂਜਾ ਸਿੱਖ ਬੀ, ਜੋ ਕਬਰ ਪੁਰ ਪਹਿਲੇ ਆਇਆ ਸਾ, ਅੰਦਰ ੧੨
 ਗਿਆ, ਅਰ ਦੇਖਕੇ ਪਤੀਜਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਇਸ ੧੩
 ਲਿਖਤ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸੇ, ਜੋ ਉਹ ਜਰੂਰ ਮੁਰਦਿਆਂ ੧੪
 ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠੇਗਾ। ਉਪਰੰਦ ਉਹ ਸਿੱਖ ਆਪਣਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਮੁੜ ੧੫
 ਗਏ। ਪਰ ਮਰਿਯਮ ਬਾਹਰ ਕਬਰ ਪੁਰ ਰੋਂਦੀ ਖੜੀ ਰਹੀ। ੧੬
 ਸੇ ਰੋਂਦੀ ਰੋਂਦੀ ਨੈ ਨੇਉਂਕੇ, ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਝਾਡੀ ਮਾਰੀ; ਤਾਂ ਕੀ ਦੇਖ- ੧੭
 ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਦੇ ਦੂਤ ਚਿੱਟਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਸਿਰਗਾਲੇ, ੧੮
 ਅਰ ਦੂਜਾ ਪੁਆਂਦੀ, ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਜਿਸ ਦੀ ਲੇਖ ਪਈ ਸੀ, ਬੈਠੇ ਹਨ। ੧੯
 ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਝੀਮਤ, ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਰੋਂਦੀ ਹੈਂ? ਉਸ ੨੦
 ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਇਸ ਲਈ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ੨੧
 ਹਨ; ਅਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ, ਜੋ ਉਨਾਂ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖਿਆ। ੨੨
 ਅਤੇ ਇਹ ਆਖਕੇ, ਪਿੱਛੇ ਮੁੜੀ; ਅਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੜਾ ਦੇਖਿਆ; ੨੩
 ਅਰ ਨਾ ਜਾਣਿਆ, ਜੋ ਉਹ ਜਿਸੁ ਹੈ। ਜਿਸੁ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ੨੪
 ਹੇ ਝੀਮਤ, ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਰੋਂਦੀ ਹੈਂ? ਕਿਸ ਨੂੰ ਭਾਲਦੀ ਹੈਂ? ਉਸ ਨੈ ੨੫
 ਤਿਸ ਨੂੰ ਬਾਗਬਾਨ ਜਾਣਕੇ ਕਿਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ, ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਲੈ ੨੬
 ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੱਸ, ਜੋ ਤੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ; ਤਾਂ ੨੭
 ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੀ। ਜਿਸੁ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮਰਿਯਮ! ੨੮

ਉਸ ਨੈ ਮੁੜਕੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਰੱਬੁ ਨੀ! (ਅਰਥਾਤ ਹੇ ਗੁਰੂ!)

੧੧ ਜਿਸੁ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈ ਨੂੰ ਨਾ ਪਕੜ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਜੇ ਆਪ-
ਲੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਾਸ ਉੱਪੁਰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹਾਂ; ਪਰ ਮੇਰੇ ਭਿਰਾਵਾਂ
ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਹ, ਅਰ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਆਖ, ਜੇ ਮੈਂ ਉੱਪੁਰ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ,
ਅਰ ਤੁਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਪਾਸ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਰ ਤੁਸਾ-
੧੮ ਡੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਾਸ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਮਰਿਯਮ ਮਸਦਲੀ ਆਈ,
ਅਰ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ; ਅਰ ਉਸ ਨੈ ਮੈ
ਨੂੰ ਏਹ ਬਚਨ ਕਹੇ।

੧੯ ਫੇਰ ਉਸੀ ਦਿਨ, ਜੋ ਅਠਹਾਰੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ਸਾ, ਸੰਝ
ਦੇ ਵੇਲੇ, ਜਿੱਥੇ ਓਹ ਸਿੱਖ ਕੱਠੇ ਹੋਏ, ਅਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਡਰ ਦੇ
ਮਾਰੇ ਉਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਬੁਰੇ ਬੰਦ ਹੋਏ ਹੋਏ ਸੇ, ਜਿਸੁ ਆਇਆ,
੨੦ ਅਰ ਗੱਭੇ ਖੜੇ ਹੋਕੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸਾਂ ਪੁਰ ਸਲਾਮ! ਅਰ
ਇਹ ਆਖਕੇ, ਆਪਲੇ ਹੱਥ ਅਰ ਬੱਖੀ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲੀ।
੨੧ ਉਪਰੰਦ ਸਿੱਖ ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਪਰਸਿੰਨ ਹੋਏ। ਤਦ ਜਿਸੁ ਨੈ ਫੇਰ
ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸਾਂ ਪੁਰ ਸਲਾਮ! ਜਿਸ ਡਰਾਂ ਪਿਤਾ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ
੨੨ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਉਸੀ ਤਰਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਘੱਲਦਾ ਹਾਂ। ਅਰ ਉਸ ਨੈ
ਇਹ ਆਖਕੇ, ਉਨਾਂ ਪੁਰ ਫੂਕ ਮਾਰੀ; ਅਰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ
੨੩ ਪਵਿਤ੍ਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਲਓ। ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਤੁਸੀਂ ਖਿਮਾ ਕਰੋਂ,
ਓਹ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਖਿਮਾ ਕੀਤੇ ਜਾਲਗੇ, ਅਰ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਕਾਇਮ
ਰੱਖੋਂ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਕਾਇਮ ਰਹੇ ਹਨ।

੨੪ ਪਰ ਉਨਾਂ ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਥੁਮਾ ਜੋ ਵਿਦੁਮੁਸ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ,
੨੫ ਜਿਸੁ ਦੇ ਆਉਲ ਵੇਲੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਾ। ਤਦ ਹੋਰਨੀਂ
ਸਿੱਖੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਅਰ ਉਸ ਨੈ
ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜਦ ਲਗ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਖਾਂ ਦਾ
ਪਤਾ ਨਾ ਦੇਖਾਂ, ਅਰ ਮੇਖਾਂ ਦੇ ਪਤੇ ਵਿੱਚ ਆਪਲੀ ਉਂਗਲੀ ਨਾ

ਬਾੜਾਂ, ਅਰ ਆਪਲੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਬੱਖੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਬਾੜਾਂ,
 ਤਦ ਲਗ ਕਦੀ ਨਾ ਪਤੀਜਾਂਗਾ। ਅਰ ਅੱਠਾਂ ਦਿਨਾਂ
 ਪਿੱਛੋਂ ਉਸ ਦੇ ਸਿੱਖ ਫੇਰ ਅੰਦਰ ਸੇ, ਅਰ ਥੂਮਾ ਉਨਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਸਾ।
 ਬੂਰੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸੁ ਆਇਆ, ਅਰ ਗੱਭੇ ਖੜਾ ਹੋਕੇ ਬੈ-
 ਲਿਆ, ਤੁਸਾਂ ਪੁਰ ਸਲਾਮ! ਫੇਰ ਉਸ ਨੈ ਥੂਮਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਉਰੇ ਕਰ, ਅਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ; ਅਰ ਆਪ-
 ਣਾ ਹੱਥ ਉਰੇ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਬੱਖੀ ਵਿੱਚ ਬਾੜ, ਅਰ ਭਰਮੀ ਨਾ ਹੋ;
 ਬਲਕ ਪਤੀਜਮਾਨ ਹੋ। ਅਰ ਥੂਮਾ ਨੈ ਉੱਤਰ ਦੇਕੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਅਰ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸੁਰ! ਜਿਸੁ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ
 ਥੂਮਾ, ਤੈਂ ਜੋ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਪਤੀਜਿਆ ਹੈਂ; ਪੰਨ
 ਓਹ ਹਨ, ਜੋ ਦੇਖਿਆਂ ਬਾਝ ਪਤੀਜਦੇ ਹਨ ॥

ਅਰ ਜਿਸੁ ਨੈ ਹੋਰ ਬੀ ਬਾਹਲੀਆਂ ਕਰਮਾਤਾਂ ਆਪਲੇ ਸਿੱਖਾਂ
 ਦੇ ਸਾਮੁਲੇ ਕੀਡੀਆਂ, ਜੋ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀਆਂ
 ਗਈਆਂ। ਪਰ ਏਹ ਇਸ ਲਈ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਕਿ ਤੁਸੀਂ
 ਪਤੀਜੋ, ਜੋ ਜਿਸੁ ਉਹੋ ਮਸੀਹ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ; ਅਰ
 ਪਤੀਜਕੇ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਉਂ ਤੇ ਜੀਉਣੁ ਪਾਵੋਂ ॥

ਉਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਜਿਸੁ ਨੈ ਫੇਰ ਆਪਲੇ ਡਾਈਂ, ਤਿਬੇਰਿ-
 ਯਾਸ ਨਾਮੇ ਦਰਿਆਉ ਪੁਰ, ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲਿਆ; ਅਰ
 ਉਸ ਨੈ ਇਸ ਤਰਾਂ ਦਿਖਾਲਿਆ,—ਜੋ ਸਮਉਨ ਪਤਰਸ, ਅਰ
 ਥੂਮਾ ਜੋ ਦਿਵੁਮੁਸ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਰ ਨਾਥਾਨਾਏਲ, ਜੋ
 ਜਲੀਲ ਦੇ ਕਾਨਾ ਦਾ ਸਾ, ਅਰ ਜਬਦੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਅਰ ਉਸ ਦੇ
 ਸਿੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਰ ਦੋ ਕੱਠੇ ਸੇ। ਸਮਉਨ ਪਤਰਸ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ
 ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਮੱਛੀ ਦੇ ਸਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਅਸੀਂ ਬੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਚੱਲਾਂਗੇ। ਓਹ ਨਿੱਕਲਕੇ ਤੁਰਤ ਬੇੜੀ ਪੁਰ
 ਚੜ੍ਹੇ; ਅਰ ਉਸ ਰਾਤ ਭੁਛ ਨਾ ਪਕੜਿਆ। ਅਰ ਜਾਂ ਸਵੇਰ

੨੬

੨੭

੨੮

੨੯

੩੦

੩੧

੩੧

ਕਾਂਡ

੨

੩

੪

੫ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਜਿਸ ਕੰਢੇ ਪੁਰ ਖੜਾ ਸਾ; ਪਰ ਸਿੱਖੀ ਨਾ ਜਾਤਾ, ਜੇ
 ਉਹ ਜਿਸੁ ਹੈ। ਉਪਰੰਦ ਜਿਸੁ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਬੱਚਿਓ,
 ਤੁਸਾਂ ਪਾਸ ਕੁਛ ਖਾਲੇ ਨੂੰ ਹੈ? ਤਿਨੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਨਹੀਂ।
 ੬ ਤਾਂ ਉਸ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਬੇੜੀ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਲ ਸਿੱਟੇ; ਤਾਂ
 ਤੁਸੀਂ ਪਾਓਗੇ। ਸੇ ਉਨੀਂ ਸਿੱਟਿਆ; ਅਰ ਮੱਛੀਆਂ ਦੀ ਬਹੁਤਾ-
 ੭ ਇਤ ਕਰਕੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਫੇਰ ਖਿੱਚ ਨਾ ਸੱਕੇ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਸਿੱਖ
 ਨੈ, ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਿਸੁ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸਾ, ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਇਹ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ। ਸੇ ਜਾਂ ਸਮਊਨ ਪਤਰਸ ਨੈ ਇਹ ਸੁਲਿਆ, ਜੇ
 ਉਹ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੈ ਨੰਗੇ ਹੋਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉੱਪਰ ਦਾ ਕੱਪੜਾ
 ੮ ਲੱਕ ਨਾਲ ਬਨਕੇ, ਦਰਿਆਉ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰੀ। ਪਰ ਹੋਰ
 ਸਿੱਖ ਮੱਛੀਆਂ ਦਾ ਜਾਲ ਬੇੜੀ ਵਿੱਚੇ ਖਿੱਚਦੇ ਆਏ; ਕਿਉਂਕਿ
 ਓਹ ਜਮੀਨ ਤੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸੇ; ਪਰ ਵੇਕੁ ਸੇ ਹੱਥ ਦੀ ਵਿੱਥ ਪੁਰ ਸੇ।
 ੯ ਉਪਰੰਦ ਜਾਂ ਓਹ ਜਮੀਨ ਪੁਰ ਆਏ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਉਨੀਂ ਕੋਇਲਿ-
 ਆਂ ਦੀ ਅੱਗ ਪਈ, ਅਰ ਤਿਸ ਪੁਰ ਮੱਛੀ ਰੱਖੀ ਹੋਈ, ਅਰ ਰੋ-
 ੧੦ ਟੀ ਦੇਖੀ। ਜਿਸੁ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉਨਾਂ ਮੱਛੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਜੇ
 ੧੧ ਤੁਸੀਂ ਹੁਲ ਪਕੜੀਆਂ ਹਨ, ਲਿਆਓ। ਸਮਊਨ ਪਤਰਸ ਨੈ
 ਉੱਪਰ ਚੜਕੇ ਉਸ ਜਾਲ ਨੂੰ ਜਮੀਨ ਪੁਰ ਖਿੱਚਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ
 ਇੱਕ ਸੇ ਤਿਵੰਜਾ ਵਡੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ
 ਸਾ; ਇਤਨੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਬੀ ਉਹ ਜਾਲ ਨਾ ਫਟਿ-
 ੧੨ ਆ। ਜਿਸੁ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਆਓ, ਖਾਓ। ਅਰ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ
 ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਉਸਾਲ ਨਾ ਆਏ, ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇ, ਤੂੰ ਕੋਲ ਹੈ?
 ੧੩ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਜਾਲ ਦੇ ਸੇ, ਜੇ ਉਹ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ। ਤਦ ਜਿਸੁ ਆਇ-
 ੧੪ ਆ; ਅਰ ਰੋਟੀ ਲੈਕੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ; ਅਰ ਮੱਛੀ ਬੀ। ਇਹ
 ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਸੀ, ਜੇ ਜਿਸੁ ਨੈ ਜੀ ਉੱਠਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪਲਾ
 ਦਰਸਲ ਦਿੱਤਾ ॥

ਸੋ ਜਾਂ ਓਹ ਖਾ ਹਟੇ, ਤਾਂ ਜਿਸੁ ਨੈ ਸਮਊਨ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ੧੫
 ਹੇ ਸਮਊਨ ਯੂਨਾ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ, ਕਿਆ ਤੂੰ ਮੈ ਨੂੰ ਇਨਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ
 ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਓਨ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹਾਂ, ਪ੍ਰਭ, ਤੂੰ ਜਾਲਦਾ
 ਹੈ, ਜੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਓਨ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੇ ੧੬
 ਲੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰ। ਤਿਸ ਨੈ ਫੇਰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ
 ਸਮਊਨ, ਯੂਨਾ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ, ਕਿਆ ਤੂੰ ਮੈ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ?
 ਉਹ ਤਿਸ ਨੂੰ ਬੋਲਿਆ, ਹਾਂ, ਪ੍ਰਭ, ਤੂੰ ਜਾਲਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ
 ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਓਨ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਦੀ ੧੭
 ਰੱਛਿਆ ਕਰ। ਉਸ ਨੈ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਸਮਊਨ,
 ਯੂਨਾ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ, ਕੀ ਤੂੰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਪਤਰਸ, ਇਸ
 ਲਈ ਜੇ ਉਸ ਨੈ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿਆ ਤੂੰ ਮੈ ਨੂੰ
 ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦਲਗੀਰ ਹੋਇਆ; ਅਰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਹੇ ਪ੍ਰਭ, ਤੂੰ ਤਾ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਲਦਾ ਹੈ; ਤੈ ਨੂੰ ਮਲੂਮ ਹੈ, ਜੇ ਮੈਂ
 ਤੈ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜਿਸੁ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਤੂੰ ੧੮
 ਮੇਰੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰ। ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਸੱਚ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਜਾਂ
 ਤੂੰ ਗੱਤਰੂ ਸਾ, ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਲੱਕ ਬਨਕੇ, ਜਿੱਥੇ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਹੁੰਦੀ
 ਸੀ, ਤਿੱਥੇ ਨੂੰ ਜਾਇਆ ਕਰਦਾ ਸਾ; ਪਰ ਜਾਂ ਤੂੰ ਬੁੱਢਾ ਹੋਵੇਗਾ,
 ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਖਿੰਡਾਵੇਗਾ, ਅਰ ਦੂਜਾ ਤੇਰਾ ਲੱਕ ਬਨੇ- ੧੯
 ਗਾ, ਅਰ ਜਿੱਥੇ ਨੂੰ ਤੂੰ ਨਾ ਚਾਹੇਂ, ਤਿੱਥੇ ਤੈ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ
 ਗੱਲ ਤੇ ਉਸ ਨੈ ਇਹ ਪਤਾ ਦਿੱਤਾ, ਜੇ ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਮੌਤ ਨਾਲ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਪਰਗਟ ਕਰੇਗਾ। ਅਰ ਇਹ ਆਖਕੇ,
 ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੇ ਮਗਰ ਹੋ ਲੈ। ਅਤੇ ਪਤਰਸ ਨੈ ੨੦
 ਮੁੜਕੇ, ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਮਗਰ ਆਉਂਦਾ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਹ ਨੂੰ ਜਿਸੁ
 ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸਾ, ਅਰ ਜਿਹ ਨੈ ਗਤ ਦੇ ਖਾਲੇ ਦੇ ਵੇਲੇ ਉਸ
 ਦੀ ਛਾਤੀ ਪੁਰ ਪੈਕੇ ਕਿਹਾ ਸਾ, ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭ, ਉਹ ਕੋਲ ਹੈ, ਜੇ ਤੈ

੨੧ ਨੂੰ ਪਕੜਾਉਂਦਾ ਹੈ? ਪਤਰਸ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ੨੨ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਜਿਸ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿ-
 ਹਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਆਉਲ ਲਗ ਇੱਥੇ ਠਹਿਰੇ,
 ੨੩ ਤਾਂ ਤੈ ਨੂੰ ਕੀ? ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਗਰ ਹੋ ਲੈ। ਉਪਰੰਤ ਭਾਈਆਂ ਵਿੱਚ
 ਇਹ ਬਾਤ ਖਿੰਡ ਗਈ, ਜੋ ਉਹ ਸਿੱਖ ਨਾ ਮਰੇਗਾ। ਪਰ ਜਿਸ
 ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸਾ, ਜੋ ਉਹ ਨਾ ਮਰੇਗਾ; ਪਰ ਇਹ, ਜੋ
 ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਜੋ ਉਹ ਮੇਰੇ ਆਉਲ ਲਗ ਠਹਿਰੇ, ਤਾਂ ਤੈ ਨੂੰ ਕੀ?
 ੨੪ ਇਹ ਉਹੋ ਸਿੱਖ ਹੈ, ਕਿ ਜਿਹ ਨੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਸਾਖੀ ਦਿੱਤੀ,
 ਅਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਤਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ; ਅਰ ਸਾ ਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਹੈ,
 ੨੫ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਸਾਖੀ ਸੱਚ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੈ ਹੋਰ ਬੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ
 ਕੰਮ ਕੀਤੇ; ਜੋ ਓਹ ਸੱਤੇ ਜੁਦੇ ਜੁਦੇ ਲਿਖੇ ਜਾਂਦੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਮਝ-
 ਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਓਹ ਲਿਖੇ ਜਾਂਦੇ, ਸੇ ਜਗਤ ਵਿੱਚ
 ਨਾ ਸਮਾਉਂਦੇ। ਆਮੀਂ ॥